

ki-DERÍTŐ, fel-DERÍTŐ, szív-DERÍTŐ

Válogatás az 1991-es ferdítésekből

Kurír, február 14.
„Szeretem a Kurírt, hiszen a Kurír is szeret engem – hangzott el a Valentin-napi vallomásnak is beillő mondat Gőncz Árpád dolgozószobájában...”

A szerelem sötét verem.

Népszava, február 20.: „Kőnya Imre megfenyegette a magyar társadalmat.”

A cikkfő eképp összegezi a fenyegetést: „bűnös az egész társadalom, az egész ország, a talpától a fejéig, a taxisoknak teát vívó nyugdíjas nénikétől a köz-társasági elnökig.”

Mi tehát a társadalom? Talp, fej, néni, elnök. Lenini meghatározás.

A Kurír címlapján, február 25-én az újságíróknak öles betűkkel teszi közzé: „Kurvának néztek.”

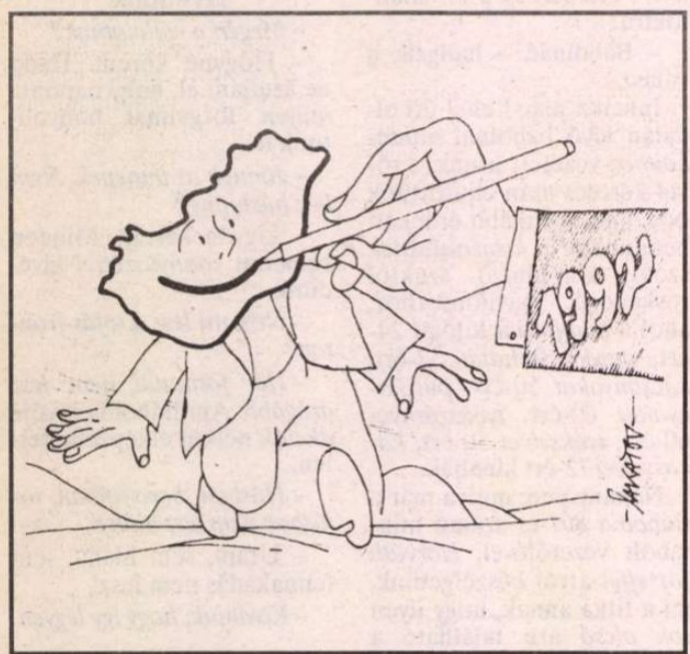
Panasz vagy dicsekvés?

Élet és Irodalom, május 10.: „Amint az ismeretes, június 30-án este nyolc órakor az utolsó orosz katona is elhagyja az ország területét, és a tervek szerint ebből az alkalomból egy órán át fognak zúgni az ország harangjai, így jelezvén, hogy végre, függetlenek, szabadok, szuverének leszünk. Hány harang van az országban? És mit szólnak mindehhez a harangozók?”

A Szonda Ipsoshoz kellene fordulni.

Esti Hírlap, május 28.: „Nálunk otthon trágárságnak számított a 'hülye', ezek a kamaszok pedig szeretett tanárukat sokkal cifrább jelzőkkel illetik, ha olyan a kedvük. Ettől még erkölcsösök.”

Makarenko összes művei (16. kötet)

Remény

LAKATOS FERENC RAJZA

Kurír, április 18.: „Komoly dilemmája lehet a katolikus egyháznak: elfemehet-e valakit, aki halála előtt élt?”

Minájárt nincs dilemma, ha valaki nem élt a halála előtt.

Népszava, április 29.: „Nem szeretem, amikor azzal csapkodnak hátba, hogy a sajtó mekkora hatalom, ha mi megírunk valamit, akkor legalább valahogy reagálni kell rá odafönt. Elég baj, hogy így működik a demokrácia, s elég rossz, hogy a sajtó ítéskedik. De sokszor nem megy másként... Mert sokan tényleg az utolsó szalmaszálat látják az újságíró becsületés tintával töltött tollában, hogy az igazság a papírra kerüljön.”

Becsületés tinta kapható volt cenzoroknál.

Népszabadság, május 9.: „Milyen jó lenne számolni a szavakat! Évente csinálni egy szóhelyezési listát! Minthogy ilyen nincs, én azt mondom, hogy az utóbbi esztendőben ezt a szót hallottam, olvastam legtöbb-ször: reprivatizáció. Ízlelgetem, forgatom a számban, csettintgetek, szaga van a szónak.”

Új szaglószerv született.

Magyar Hírlap, június 5.: „Miert olyan fontos ez a feddhetetlenség? Tisztább lesz tőle a közélet? Mennyivel?... Fől nem tudom fogni, miért kíváncsi valaki a saját múltjára.”

Elvégre Kádár Jánost is csak a jövő érdekelte.

Kurír, június 6.: „Hajdú János és Szepesi György is visszatér a tévézők lakásába, abban a ma délután 18.00 órakor induló új televízióadásban, amelyet a kábeltelevíziók és a helyi stúdiók nézői láthatnak. Mellettük Rózsa Péter, Bácskai Tamás és sok más, korábról jól ismert arc is látható lesz a TV-tévé nevezetű új, négyórás szuperprodukcióban.”

Újra itt van a nagy csapat.

Élet és Irodalom, június 7.: „Azt, hogy ki a hazátlan, még senki sem definiálta, viszont jól hangzik, sejtégek hatoló és mint-hogy kizsírító jellegű, elsősorban is időszerű. (Ma különben az a hazátlan, aki nem akar Expót.)

Mindig csodálom azokat, akik folyamatosan tudnak beszélni arról, hogy mi is az a haza.

Sokkal tiszteltemélőbb az ő-ő-ő, meg a nyö-nyö-nyö.

Megrendelem a MAGYAR FÓRUM -ot példányban, és kérem az alábbi címre kézbesíteni:

Megrendelő neve:

Címe irányítószámmal:
Az előfizetés díja negyed évre 312,-, fél évre 624,-, egy évre 1 248,- Ft., külföldön élőknak egy évre 60 USD
Az előfizetési díjat a fenti címen nyugtával jelentkező kézbesítőnek fizetem.

aláírás

A megrendelőlapot borítékban, bérmentesítés nélkül az alábbi címre kérjük feladni:

Vidéken: Postahivatal, Helyben
Budapesten: Budapesti Postaigazgatóság
Hírlaposztály
Budapest, Pf. 4. 1360

1991-es PULITZER-DÍJAK

I. fokozat:

SZALAY ANTAL (NÉPSZAVA)

„Aki sztrájkol, az dolgozni akar!”

„A ficam neve demokrácia.”

SZÉNÁSI SÁNDOR (168 ÓRA)

„Nemrégiben egy lapban azt találták írni rólam, hogy hazaáruló vagyok, amit óriási megiszteltetésnek vettem... Egyébként talán nem is helyes, hogy rögtön, elbizakodva, máris besorolom magam a gyakorló, profesz-zionális hazaárulók közé...”

R. SZÉKELY JÚLIANNA (MAGYAR HÍRLAP)

„Ostoba egy ország a miénk.”

II. fokozat:

GÁDOR IVÁN (MAGYAR HÍRLAP)

„Bölcs körzeti orvosom szokta mondogatni: a leghülyebb strucc is kirántja a fejét a homokból, ha kiadósan farba rúgják.”

FARKAS ZOLTÁN (168 ÓRA)

„Először is, aki állami hivatalt vállal, az tartsa a száját, ki ne mondja, le ne írja, ami nem tetszik neki, verje el inkább otthon az asszonyt.”

LÉVAI JÚLIA (MAGYAR HÍRLAP)

„Identitászavarban szenvedők rendszeresen összekeverik a nemzet történelmi fogalmát a saját személyes érzelmeikkel, és utóbbiakat úgy vágják a képünkbe, mintha bárki is kétségbe vonta volna, hogy nekik ilyenjük van...”

III. fokozat:

BOSSÁNYI KATALIN (NÉPSZABADSÁG)

„Csak annak nem tűnik fel, aki történelmi szürkevaktságban szenved, az nem véli felfedezni a jelenlegi időszak államigazgatási át-szervezései között.”

BUJÁK ATTILA (KURÍR)

„Árpád vére nem ment vére.”

ANDRASSEW IVÁN (MAI NAP)

„Azon imádkozom, de tényleg, nehogy kiderüljön Torgyánról, hogy három per hármás ügynök volt.”

Népszava, június 7.: „Az önmosdató nemzettudat – kelepce. A demokrácia a szabadság, a meztelenek sajtója.”

A nudisták már meg vannak mentve.

Kurír, június 8.: „Tévé a négyzet: tulajdonképp ezt is jelenti a TV-tévé. Ha az ember nézi, időnként az az érzése, hogy tévé a köbön. Először is egy csatorna, ahol nem paralitikus arcú politikusok merednek az emberre, hogy sokadszor is belénk sulykolják azt, amire először sem voltunk kíváncsiak... S a sok régi, hiányzó arc, a képernyőről vagy a stábilistákról kiüldözött, letiltott, elutált ember...”

Az üldözöttek élén olyan régi szabadságharcosok, mint Hajdú János és Szepesi György.

Magyar Nemzet, június 12.: „...a mai napig nem állt fel a parlamentben az az úriember sem, aki a félreértésre okot szolgáltat, 'hordót a szónoknak!' megjegyzést annak idején elrikkantotta.”

És még a Kurírtól sem kértünk bocsánatot, mert szétkürtölte a világban a hamis vádat a magyar népről.

Mai Nap, június 17.: „Művészetéről légalapács rikácsol kritikát, politika ítékezik műalkotások felett... Napjainkban ismét szobrok, domborművek, köztéri alkotások tűnnek el. Nem maradhatott talapzatán Lenin, a Tanácsköztársaság dícsőségét nem őrizheti szobor, a Széchenyi tér is üresebb lett, onnan a Szovjet Hősök emlékműve tűnt el.”

Régi dícsőségünk, hol késel az éji homályban?

Kurír, június 25.: „Miért kell nekem hajnalban tévét nézni? Miért? Miért nem mentem el megyéspüspökhöz? Miért? Nem szeretek reggel írni. Este sem. Menjen mindenki a Pecsába...”

Elvetélt megyéspüspök hajnali szabad szárnyalása.

168 Óra, június 25., Tanács István.: „A halastó fenekén dudva nő. Mondja a sógorom, hogy egy tuat birkáért ki lehetett volna bágeroltatni 'a ruszikkal', de hát a tévesz sajnálta akkor a birkákat, azóta pedig a birkák elfogytak, 'a ruszikk' kivonultak. Szuverének vagyunk, viszont nincs kibágerolva a halastó.”

Inkább bágerolás, mint függetlenség.

Népszabadság, június 28., Aczél Endre.: „Néha elmerengek, hogy vajon mit gondolnak Európának erről a feléről azok a nyugat-európai államférfiak, akik, miközben saját országaik között az utolsó vámkorlátokat is felszámolják, keletre pillantva azt látják, hogy diszhorvátba és disz-litvánba öltözött vámtisztek bukkannak fel, és nemzeti zászlók lengetése közben, himnuszok hangjai mellett verik le az elkülönülés új cölöpjeit.”

Disz-szovjet cölöpverő merengése.

Heti Világgyász, június 29.: „Sokáig azt reméltem, hogy ezt az új-régi címet is megszokja majd a szemem, mint annyi más színfoltot, a hulló vakolatot és a hirdetéstapadékat. De nem így történt: valahányszor elém vetül, mindannyiszor eltűnődöm azon, hogy valami nincs rendben rajta.”

Hiányzik róla a micisapka.

Magyar Hírlap, június 29.: *Emigráns dal Wahorn Andrástól.* „Gondoltam, elmegyek Amerikába, Itthagom kis hazám a bűdös pi...ba. Megvan az útlevelem, pénzem is van kurva sok. Unom már, hogy mindig hazudoztok. Csókollak bennetek, magyarok!”

Csók – legyél csak emigráns, Vidd a pénzed Wahorn Andrástól.

Magyar Hírlap, július 16., Lévai Júlia.: „Végre megtudtam, mitől lehetne tökéletesen nemzetivé az elnezetietlenedett sajtó. Eddig – valljuk be – sőt tudatlanságban éltem e témát illetően. Azt képzeltem ugyanis, hogy közönséges hétköznapokon, nagy nyilvánosság előtt mély és érzelmes kötődésekről beszélni több mint szemérmelenség. Néha egyenesen hazugságnak véltem. Haza és nemzet ugyanis nem egy van, hanem tizenöt millió...”

Bővív az ENSZ.

CÁPÁK A PÁPÁRÓL

Magyar Narancs, augusztus 8.: „Látogatás előtt

Wojtyła úr, az a gondom, hogyha Ön hazánkba jön költségesebb lesz a kondom, s kétségesebb az öröm. Ön mint szex-specialista megmondja, mit nem szabad – készen a tilalmi lista, s behúzó a farkamat...”

EÖRSI ISTVÁN

Magyar Narancs, augusztus 8.: „CÁPALÁTOGATÁS” – szerkesztőségünk nem

örül a cápalátogatásnak, még a hívó katolikusok sem...”

Augusztus 17. Idézet a Kurír idézetéből:

„Tagadhatatlan az összefüggés a máglyák, a keresztek, a pápai törvények és a pogromok, a gázkamrák és a náci haláltáborok krematóriumai között.”

Beszélő, augusztus 17.: „A pápalátogatás természeti katasztrófa.”

Népszava, július 20.: „Egyfajta raj lepte meg minap a pesti Rózsa Ferenc Művelődési Ház széksoarait. A színpadon, egy billegő kis asztalon néhány szál székfű virított, az asztal mögött pedig Horn Gyula állt, a szocialista pártelnök. Nem tudni, mi forgott a fejében, amikor Mariska néni harsány felszólalását hallgatta, de mert elmosolyogta magát, próbáljuk azt hinni, neki is tetszett a beszéd... Helyeslő rivalgások kfsérték Mariska néni vádbeszédét, s sorra pattantak fel a székekből az emberek, akik elvtársnak szólították egymást.”

Oda a pufajkához.

Magyar Hírlap, július 25.: „Elképesztően ritka a kivétel: a saját múltjával szembenéző, felelős megnyilvánulás. Amilyen Gőncz Árpád volt, aki egy rádiónyilatkozatában arra figyelmeztette a számonkérőket, hogy a tízmillió állampolgár túlnyomó része igenis kollaborált...”

Faszta népből kollaboráns nép.

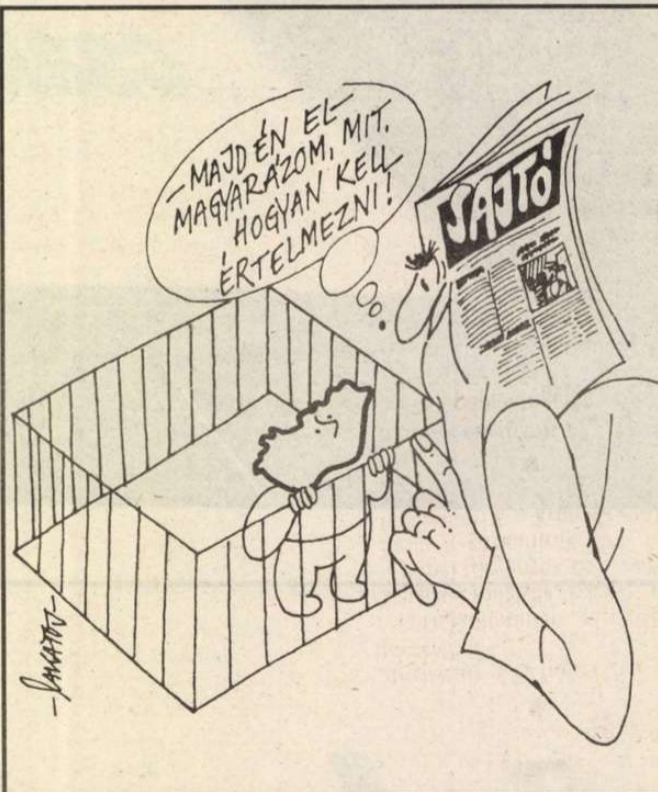
Népszabadság, július 30.: „Nálunk persze a hatalom és szakszervezet viszonya egészen más. Itt például a törvényhozás és a gazdasági állapotok együttes hatására válhatnak bizonytalan legitimitású pártállami boncokból valódi munkaszervezők.”

Bonc már nem kolonc.

168 Óra, augusztus 13.: „Most Gőncz Árpád szenved el a kedves, huncut, a néppel tartó kádári szerepet, és Antall József a rideg, sérthetetlen és tévedhetetlen politikust. Mintha a kádárizmus szíami ikrei volnának.”

Szíami marxizmus.

Magyar Hírlap, augusztus 13., Sneé Péter.: „Igen, én ott szeretnék élni, s nem vígasztal, hogy nyitva a határ. Nem azt vonnám revízió alá. A kapu valamennyiünk előtt tárva, s hogy a köl-

Kiskorúságra itélve

LAKATOS FERENC RAJZA

Lapunk 1992. évi 2. száma
január 8-án már az utcán lesz!